

Mundartmesse St. Aposteln, Köln

(5. So i JK C) 9.2.2013

Tünnes un Schäl stonn vür ner Milchbar. Tünnes: „Schäl, sulle mer do ren jonn un unsere Doosch lösche?“

„Op keine Fall“, sät dä Schäl, „bevür ich dä ärm Pänz de Milch fottdrinke, sterve ich leever an Alkoholverjeftung!“

Su ne Witz un vill andere och sin esu richtich doof. Ävver se sin vür ze laache. Un dodrop kütt et aan! Laache es jesund. Un: Laache es die einzije Medizin, die andere ansteck.

Un esu lang die Minsche immer widder neu un noch immer jett ze laache han, hätt et Lävve singe Senn noch nit verlore.

Wie sät dann dä berühmte Charlie Chaplin:

„Watt es ene verlorene Dach? Ene Dach, an däm ich nit jelaach han!“

Es jitt „Jott sei Dank“ immer noch Minsche, die andere jet ze Laache jevve. Dat steck deef in inne drenn; et es e Naturell, en Levvensaat, en Bejavung; jo, et es en Jnad!

Et es mih wie en Augeblecks-Kuns. Un et bliev nit an dä Ovverfläch. Et jitt Minsche, die sin vun Jrund op positiv un en deren Nöh es mer jään. (Rheinländer sollte dat eijentlich all sin!)

Su en Aat entsprich däm Jeis vum Evanjelium. Un et es en Aat, en dä Jesus selvs do es, un selvs levv un lebendich es.

Evanjeliumsjemäß levve heiß, sich an dä Levvensaat Jesu orientiere un Moß nämme, jo die Levvensaat un Levvenskuns zo verennerliche un dat zeije em Ömjang met andere Minsche.

Evanjeliumsjemäß levve heiß, op Jesu Wöt hüre un inne folje.

Wie ärch dat zom Erfolch föhre kann, dat han mer jrad em Evanjelium jehoot.

Jesus verzällt dä Minsche vum Rich Joddes, vun ener neue Welt, vun ener

Zokunf, die wigg üvver alles Irdische erusjeiht.

Un Jesus verzällt, esu vum Jeis Joddes besielt, esu bezejend un üvverzejend, dat die Minsche nit nur zohüre, vill mih wääde se bes in ehr Hätz berührt. Et bewäch sich jett, jo sei selvs bewäjen sich un dun, wat se selvs bisher jar nit för мүjelij jehalde han.

Die Wööd Jesu sin nit „Fridde un Freud un Eierkoche“, sing Wööd sin off en Zomodung. Se fordere erus, se provoziere. Se sin jäjen dä Kamm jeböösch!

Dä su jeädete un boddemständije Simon Petrus erfährt dat am eijene Liev!

Noh su ener erfolglose Naach, möd av un kapott, villedich och jenerv un enttäusch, sprich in Jesus aan: „Fahr noch ens erus un werf die Netze us!“

Dat widdersprich jeder Rejel, jeder Berofserfahrung. Dat mäht mer einfach nit!

Doch berührt vun Jesu Wood sät hä: „Wenn Do et sähs, dann werfe ich die Netze noch ens us.“

Watt dann passeet, dat Erjebnis kenne mer.

Un dä Petrus es esu platt, esu erstaunt un erschrocke, dat hä vür Jesus en de Knee jeiht, weil hä spört, wat hä för „e klein Wöösche“ es.

Däm Wood Jesu foljend, su künne mer üvverdrage sage, kütt dä Simon Petrus us dem Laache ja nit mih erus.

Denn dat Laache es ene Usdrock vun ene üvverwältijende Freud un Dankbarkeit.

Dat Laache es dat vörwegjenommene Osterlaache.

Denn Jesus verwandelt Niederlache un Enttäuschung en Erfolch un Freud. Jesus verwandelt et Lävve un jitt däm Lävve e neu Jeseech un en neue Perspektiv.

Un jrad deshalv folgen dä Simon Petrus un all die Andere däm Jesus, weil se spöre: “Däm sing Wööd sin Levve, sing Nöh es Levve, jo hä selvs es Levve.“

Erennere mer uns aan dat Wood vum Marie bei dä Huhzigg en Kana, wo se

zo dä Knäächde un denne, die dröm eröm stundte, sät: „Watt hä üch sät, dat dot!“

Wä alsu Jesu Wöod traut, wä im ver-traut, wä sich im aan-vertraut, weed immer zom Laache kumme als däm Seech vum Lävve üvver alles, wat däm Levve entjätensteiht un et Levve behindere well.

Wenn mer en dis Dach immer widder erlevve, dat de Fastelovendsfründe en de Kirch jonn, en Mess op Kölsch feere un ehr Dun unger Joddes Säge stelle, dann es dat genau dat, wat mer am Sie vun Jenesareth erlevve: Minsche hüre Jesu Wood; Minsche traue däm Wood un se befolje dat Wood.

Echte Fastelovendsfründe wesse, dat mer Levvensfreud, Humor un Laache nit selvs mache kann; mer muss et sich schenke looße un et dann wigger schenke em eijene Verzälle un Handele, un vür allem en dä eijene Levvens-
enstellung un dä eijene Levvensaat.

Met däm Laache, dat ansteckend es, müsse mer selvs aanjesteck sin. Met dä Freud, met dä mer andere bejäne, bei jedem Wedder un jeder Witterung, müsse mer selvs besielt sin.

En su ner Levvensaat üvverduurt jede Äschermettwoch, jede Faastezigg un jede Karfriedach em Lävve.

En su ner Levvensaat widdersteiht de Stürm un Orkane em Levve, wie mer se grad jetz in unsere Kirch erlevve.

En su ner Levvensaat mäht sich nit afhängich vun Minsche, och nit vun Kirchefööschte; se mäht sich nur fass am Evangelium Jesu un an Jesus selvs.

Wie saht Jesus ens: „Dat alles sage ich üch, domet ehr üch genau su freue könnt wie ich un üür Freud un üür Jlöck dodurch vollkumme weed.“

Echte Fastelovendsfründe sin Jesu Botschafter vun dä Levvensfreud un vum Laache en unse Welt.

Dä Berufung un dä Sendung dürfe mer uns stelle. Un mer dürfe de jottjewollte un jottjeschenkte Freud levve un deile.

Jesu Wood foljend wääde mer en unserer Welt un unsere Kirch zo Leuch-türm

vum Jläuve, die Dach un Naach leuchte, jeder Dunkelheit trotze, Dud un
Düüvel de Steen beede, un wie em irische Säje besunge, dä jöttliche Leev
Dür un Tor un vür allem uns Hätz opmaache:

„Han ungerm Kopp e ganz weich Kesse, han jett aan ze dun un et dächlich
Brut; bes üvver 40 Johr alt em Himmel, bevür dä Düüvel merk: Do bes alt
dud.“

(singen) Un bes mer uns widdersinn,
halt Dich dä Herrjott fass en singer Hand;
un bes mer uns widdersinn,
halt Dich der Herrjott fass en singer Hand!

Amen - Halleluja - un vun Hätze ‚Kölle Alaaf‘!